

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm Septembris Et Octobris

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10262

De S. Farone Meldensi episcopo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77413](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77413)

sanctorum interuenientibus meritis, ad illa pertingere mereamur gaudia beatitudinis, quæ non vidit oculus, nec audiuit auditus, nec humanus capere valuit intellectus, quæ Deus ante tempora secularia suis præparauit dilectoribus: Cuius honor, laus & imperium sine fine permanet in secula seculorum, Amen.

VITA S. FARONIS EPISCOPI MELDENSIS, EX
MS. CODICIBVS, PER F. LAURENTIVM
Surium paraphrasticòs descriptum.

Octobr. 28.
Cap. 1.
Pater S. Faronis.

Trèm mactr.

Vualbertus
Episcopus
Meldensis.

Vixit in aua
Faro iuuenis.

Cap. 2.

Clotarium
Regis oprime
admo-
net.

Faro sua
prudencia
seruat mor-
ti destina-
tos.

Saxonum
dita cædes.

Cap. 3.

BEATVS Faro patrem habuit Hagnericum Burgundionem, aded charum Theodeberto Austrasianorù Regi, vt ab eo in aulam accitus, inter proceres nō mediocriter clarus extiterit. Celebrem eum reddebat, quòd Rex eius consilij vteretur, quòd præclara esset sapientia ornatus, hospitalitatis studiosus, sanctorum virorum susceptor & hospes deditissimus atque humanissimus. Animo enim perspicaci facillè intelligebat in eorum mentibus habitare Christum, quem in eis venerabatur. Duxit verò coniugem, generis præstantia haudquaquam ipsi imparem. Leodegunda ea dicebatur, tresque ei peperit filios, Faronem, de quo nobis est sermo, Vualbertum & Chalnoaldum: itemque Faram filiam, multa probitate conspicuam. Chalnoaldum pater voluit à beato Columbano, illustri sanctitate Abbate, erudiri, cum is in vasta habitaret solitudine, cui etiam ad iussum beati Columbani fera bellua parere didicit, vt in eius gestis haberetur. Vualbertus à sancto Columbano cum fratre Chalnoaldo & beato Agilo filio Agnoaldi, qui fuit Hagnerici frater, traditus est Eustachio magnæ doctrinæ & sanctitatis viro, ipsiusque Columbani discipulo, instituendus: quibus & plerique alij adiuncti fuere, qui postea Ecclesiarum præfules eximij extiterunt. Vualbertus quidem decimus nonus à beato Dionysio pro vitæ suæ meritis creatus est Meldensium antistes. Denique Faro à patre Hagnerico in aulam Theodeberti Regis adductus est, sperans se eum suæ dignitatis successorem habiturum, quemadmodum etiã postea euénit. Nam quoad Theodebertus regno positus est. Faro sanctus iuuenis militari habitu apud eum degens, inter palatij primarios viros haud vulgari eius familiaritate vsus est.

Porro cum Theodeberti & Theodorici Regum ditiones Clotario cessissent, apud eum quoque Faro præcipuum gratiæ & amicitia locum obtinuit: atque ea fiducia fretus, admonerat Regem mundi huius blandimenta & illecebras, celestis beatitudinis contemplatione calcare, omnibus se comem & amabilem exhibere, adus & mores suos ad virtutis præscriptum componere. Dabat etiam operam humanitatis & misericordiæ officijs & operibus, ita vt reos capitis liberare studeret. Nec desunt, qui scribant missos tum ad Clotarium Regem à Saxonum gente legatos, eosque verbis iniuriosis vsos, vsque aded Clotarij animum exacerbasse, vt iusserit eos confestim interfici, ira præcipite eum extimulante. Et quantum proceres eum à tali facinore dehortarentur, dicerentque si legatis quantum inimicæ gentis eam vim afferat, eum ius gentium violaturum, & contra ipsas quoque Francorum leges venturum, nihil tamen apud iratum Regem efficere potuisse, quòd ruptis moderationis habenis, sanum consilium non admitteret. Tum verò magna vsum prudentia Faronem, dixisse vt fieret quòd Rex mandasset, sed ita tamen, vt in posterum diem legatorum cædes differretur. Eam sententiam omnium sedisse animis, legatos ea nocte à milite custoditos: ad eos autem accessisse Faronem, & tantum suis apud eos sermonibus effecisse, vt Christiana religione voluerint initiari: atque id cum ille Regi & aulicis indicasset, non solum vita donatos, sed etiam muneribus affectos, ad suos cum gaudio reuertisse. At postea tamen Saxonum gentem à Clotario, filio suo Dagoberto, qui ab eis vulneratus erat in capite, opem ferente vsque aded debellatam esse, vt neminem permiserit ex eis manere superstitem, qui gladij eius mensuram excederet.

Interea autem, cum apud Clotarium Regem multa præclare gereret, sororem Faram virginem sanctissimam cognouit magno ipsius videndi desiderio teneri. Accessit igitur ad eam, & intantum familiari eius colloquio sapientique oratione permotus est, vt amplissimos palatij honores, Regisque singularem amicitiam sibi negligendâ putârit,

putarit, ipsiusque coniugij oblectamenta, adhuc vigente iuuentutis flore, respuerit, & consentiente vxore Blidechilde, Ecclesiastico ordini se adiunxerit, Ecclesiam beati Stephani Meldensis, quæ tum magna premebatur paupertate, multis villarum opibus ditavit, sanctæ quoque Faræ cœnobium magnificè sublimavit, & non ciues modò, sed etiam peregrinos & exules suis facultatibus sustentavit. Crescente autem fama sanctitatis eius, gens Anglorum magno eius amore incensa, puellas virgines mittebat, quæ eius opera in monasterijs Faræ & alio quodam, Christo militarent. Porro * Chillenum Scotum, virum sanctum, ad Atrebatenses ipse misit, quos ille sana doctrina & illustribus miraculis ad Christum traduxit.

Consentiente vxore, S. Faro clero se iungit.

* Quidam hunc aiunt fratrem Faronis fuisse. Cap. 4. Chillenus fractum vitæ precibus redintegrat.

Sedente quandoque eodem Chilleno ad mensam cum Farone, poculum vitreum è manibus pincernæ excidens, cõfractum est. Cernens ea re ministri animum perturbatum Chillenus, vultumque eius pallore perfusum, clam ei innuit, vt fragmenta poculi ipsi præberet. Quæ cum accepisset, fufis ad Dominum precibus, pro fragmentis redintegratum poculum homini mœrenti restituit.

Cum è vita decessisset Vualbertus Meldensis Episcopus, beati Faronis frater, in eius locum, annuente Clotario Rege, Faro subrogatus est. Ad eam autem dignitatem euectus, quanta vitæ sanctitate virtutumque splendore claruerit, satis declarant miracula, quæ per eum Christus efficere dignatus est. Beatus Audoënus in fundo suo monasterium condidit ad torrentem Resbacensem: cumque beati Petri Apostolorum principis oratorium cuperet dedicari, ei rei operam suam nauauit Faro sanctissimus, quippè in cuius diocesi extractum esset, atque Audoënus eius loci ordinationem omnem ex eius consilio facere decreuerat. Ipso autem dedicationis die paruū quidem, sed egregiè politum, marmor pontifices benedicentes, cum deinde altari imponere vellent, humi collapsum, ita duas in partes scissum est, vt ferro sectum videri posset. Id conspicati antistites Faro & Amandus, proceresque Audoënus & Eligius, in terram sese prosternunt, Deoque preces offerunt. Inde ab oratione surgentes, marmor Crucis signo consignant, moxque adeò inter se partes coalescunt, vt nullum fracturæ vestigium cerneretur.

Cap. 5. S. Faro fit Episcopus Meldensis.

Marmor fractum instauratur diuinitus.

Quodam Paschali tempore cum sacro chrismate populum beatus Faro confirmaret, quidam puer cæcus inter alios accessit: qui vbi chrismate vinctus est, lumen cæli, quod nunquam antea viderat, iucundissimus adspexit, simulque sancti spiritus gratiam ex confirmatione secum reportauit.

Cap. 6. Nota de chrismate miraculum.

Cum beatus vir domesticam visitaret ouiculas vrbs suæ, paternam illis adhibens curam & sollicitudinem, casu carcerem, in quo vincti homines detinebatur, præterijt. Id sentientes miseri illi, petunt veniam facinorum, & vinculorum solutionem. Mox ille pietate commotus, Abire, inquit, liberi, quandoquidem factorum vos pœnitet. Ad eam vocem vincula confestim soluta sunt, non autem detrectare imperium sancti antistitis, in quo Christi virtutem sentirent.

Cap. 7. Soluti verbo captiuos.

Neque illud silentio premeendum putamus, qua virtute animi & prudentia, cum iam sacrum Christo seruitura accepisset velamen coniunx eius Blidechildis, beatissimi viri tentatione, ab inuido & maligno dæmone illi iniectam, extinxerit. Cum enim illa sanctimonialis in propria quadam villa sua Deo famularetur, beatus Faro in memoriam redijt amoris & pulchritudinis eius. Itaque misit ad eam, iubens vt ad se veniret. Illa vt audiuit, non est mota loco. Misit iterum Episcopus, & nec sic quidem venire voluit. Vbi autem tertius venit nuncius, sentiens illa sancti viri animum pertinacem, vt & suæ & illius pudicitie consuleret, deposuit vestes, quæ cultiores videri possent: capitis torondit pilos, induensque se cilicio, ea deformitate se ei visendam obrulit. Ille verò tali eam habitu & specie contemplatus, vehementer exhorruit, dolens se tentationi eatenus celsisse, multumque admirans, foemine singulari prudentia ab illicito opere sese reuocatum.

Cap. 8.

Mira arte tentatio beati viri extinguitur.

Egressus est quandoque vir Dei ab vrbe Meldensi ad beati Remigij oratorium precandi causa. Cumque ab oratione surgeret, repente ad eius aures perfertur clamor miserabilis, luctusque ingens hominum, in quadam naui medijs in fluctibus permultos perijsse dolentium. Tum ille conscenso ponte, prono vultu se prosternit, orat Dominum Iesum pro salute miserorum: post mediam ferè horam flumen baculo, quem tenebat manu, tangit: fit res admiratione dignissima: sine vllius rudentis aut remigis adminiculo, naus ab vndis emergit, submersi omnes in litus exeunt, quorum iam erat vita planè deplorata.

Cap. 9.

Mulci submersi redeunt ad vitam.

Cap. 10.
Fuit Episcopus
66. an.
nis.

Multa sunt alia sancti Episcopi præclara opera, quæ tamen, nè rædium lectori fastidioso afferamus, prætermittimus. Fuit in Episcopatu à Clotario Rege vsque ad Childericum annis sexaginta sex. Migravit autem post multos labores ad beatam requiem, Ecclesia Meldensi lugente, lætantibus Angelis. Cæcus quidam ab ipso ortu, cum in Rothomagensium finibus degeret prochlâ Meldensi ciuitate, nocturna visione admonitus est ad eum beati Faronis petere, visum eius meritis impetraturus. Credit homo visioni, seque accingit itineri. Postquam ad locum indicatum peruénit, omnibus tum diurnis, tum nocturnis horis monachis psallentibus se adiungit, auidissimè expectans promissum oculorū lumen. Et ecce cum sub aurorâ quandoquæ staret ad sepulcrum beati viri, monachis cantantibus versum illum, Deus misereatur nostrî, & benedicat nobis, illuminet vultum suum super nos: palpebræ hæc tunc semper clausæ, stillantes sanguinem, aperiuntur: perspicueque cernit, qui ad illud vsque tempus lumen ignorauerat: præstante Domino nostro Iesu Christo, cui est honor & gloria in secula seculorum, Amen.

Psal. 66.

Cæcus videt.

Cap. 11.
Lege vitam
S. Eustachij
cap. 3. & 4.

Hæc tunc beati Faronis historia in MS. codicibus habetur, quàm satis confirmant ea, quæ in vita sancti Eustachij siue Eustasij Abbatis Luxouienensis 29. Martij Tomo 2. leguntur. Fit enim ibi quoque mentio Chagnerici, quæ hæc historia Hagnericum vocat, qui fuit beati Faronis pater: itemque Landegundæ, siue, vt hic appellatur, Leodegundæ matris eius: Burgundoforæ quoque sororis eius, quam ego sentio eandem esse, quam nostræ historiæ author Faram nominat. Tum etiam Chagnoaldi, siue, vt noster habet, Chalnoaldi, qui beati Faronis & Faræ frater fuit. Facile autem ab alijs atque alijs aliter atque aliter propria nomina scribuntur & pronunciantur, quæ tamen res nihil mutat personas ipsas. Malè autem in Historia beati Eustachij cap. 3. non longè ab initio, pro Chagnoaldum, scriptum est, Magnoaldum: quo in loco puto mihi imposuisse manuscripsum codicem, minimè tunc obseruatis ijs, quæ postea de Chagnoaldo eodem capite sequuntur: qui tamen error leuiculus est.

VITA DIVI LVDOVICI MORBIOLI BONO-
NIENSIS, EX CARMINIBVS FRATRIS IOHANNIS BA-
ptiste Mantuani Carmelite ad Innocentium octauum Pontificem: compen-
dio conscripta per Carolum Sigonium virum doctissimum, quam
ad nos misit Illustrissimus Cardinalis Gabriel Pa-
leotus Episcopus Bononiensis.

Octobr. 28.
S. Ludouici
patria.

Fit Monachus.

Vitæ eius
asperitas.

Abstinētia.

Prædicat
Dei verbū.

LUDOVICVS Morbiolus Bononiæ natus est ex gente obscura, vir fuit mediæ staturæ, formæ decoræ, barba & capillo nigro, cæsarie crispæ. Ab ineunte ætate avaritiæ & libidini fuit deditus, verum mox graui & periculoso morbo oppressus, ad Deum se conuertit, ac patientiam in primis & vitæ asperitatem amauit. Religionem autem professus, primùm colore Carmelitarū est vsus, deindè albo. Pellibus ouium sæpè corpus velaui, inhorrescēte hyeme vestem tenuissimā induit, & calceos respuit, ita vt etiam nudis pedibus glaciem premeret. Pro cingulo funem adhibuit. Crines aluit, sed promissos & incomptos. Primùm sedem propriā nullam habuit, sed huc atque illuc errauit: post in domo Pauli Lupari ciuis Bononiensis habitauit. Cæterum aut humi, aut in duris stramētis cubare assuevit, lapidem sibi pro cervicali sternens. Cibo delectatus est non solum tenui, sed etiā vili, eumque, si delicatior videretur, cinere sæpè consperisit. Omnino carnibus abstinit: ficus, poma, nuces atque olera frequētauit, quæ aut cruda sumpsit, aut certè sine oleo coxit. Ità ex summa inedia maciem summam contraxit. Per noctem lacrymās lapide pectus percutiebat, totus in meditatione passionis Christi defixus. Interdiū, nè ocio langueret, sacras ex ossibus imagines sculpere didicit, aut prædicationi se tradidit, homines ad cælestē gloriam consecandā & humanam contemendam adhortans. Cum iter faciebat, asello vehi consueuerat: & cum manus vinculis, collū capistro implicitū gereret, ridente hominis insaniam populo, de mundo & de semetipso triumphare dicebat. Huius prædicationis Bononia, Mutina, Regiū, Ferraria & Mantua testes fuerunt. Cultus diuinus auctus est, ab eo luminaribus ad altaria institis.

Cum